

Reprimande.

Het was de Voorzitter die de stilte verbrak. Hij had de Kroniekschrijver samenzweerderig meegelokt naar een donkere hoek van de rokerige Vierschaar, en recht tegenover hem plaatsgenomen. Hij had twee Duvels en twee Irish Coffees besteld, kwestie van een tijdje voort te kunnen zonder gestoord te worden. Héél zorgvuldig had hij dan als in een mime spel een virtuele sigaar opgestoken, met alle protocol dat er bij hoorde: luisteren naar het geknisper aan zijn rechter oor van de op vrouwenbillen gerolde tabak, de punt afknippen met een speciaal tangetje dat hij achteloos uit zijn vestzak had opgediept, met gouden aansteker een spaander sandelhout in vlam zetten, en dan zonder vuurcontact de sigaar aansteken. Een paar maal diep trekken, de prille askegel goedkeurend van alle kanten bewonderen, en dan voldaan achterover leunen.

De Kroniekschrijver kon al die handelingen moeilijk plaatsen: het was hem volkomen onbekend dat de Voorzitter luchtsigaren rookte.

“Weet ge nog, uw laatste Kroniekje...?”

“Euh... eigenlijk niet, neen. De eerlijkheid gebiedt me u ene leegte in mijn herinneringen bekend te maken.”

De Voorzitter leunde nu scherp voorover, en keek de Kroniekschrijver doordringend aan.

“En weet ge misschien hoevéél ge er vorig jaar...? ‘k Zal het u metéén zeggen: drie! Welgeteld Drie! Dat is niet vet, hé?”

De Kroniekschrijver wist zich zowaar geen houding te geven.

“En dit jaar... nog geen één! En ‘t seizoen zit er bijna op... Wat denkt ge, hoe moet dat nu verder?”
De Voorzitter had zich duidelijk *godfather* allures aangemeten, en die misten hun uitwerking niet.

“Eh... Voorzitter, ik zou misschien een beetje meer mijn best kunnen doen ...?”

De Kroniekschrijver had geenszins een reprimande verwacht, noch iets dat er op leek, en was helemaal van zijn sokkel geblazen.

“Of betaal ik niet genoeg misschien?!”

De Voorzitter besepte niet meteen dat hij zich niet in zijn professionele habitat bevond, en dat gaf zuurstof aan de ondertussen amechtig hijgende Kroniekschrijver.

“Waarde Voorzitter, een werkstuk afleveren voor u is als sparen bij een bank: het kóst alleen maar geld.”

Op dat moment werden de consummaties gebracht. Tineke’s tabbaart onthulde evenveel als die verborg. Dat leidde de Voorzitter– in volle vermogen van zijn oog- en tastzintuigen – heel even af van de kwestie, wat de Kroniekschrijver normaal gezien ten goede zou moeten komen, en ware het niet dat deze met gelijksoortige waarnemingen als het ware ontrukte leek uit de realiteit rondom zich.

“Geld is geen probleem: als ge er geen meer hebt, laat honderd euro wisselen. Dat kan het dus niet zijn. Oftewel zijt ge aartslui geworden, oftewel zijt ge zodanig afgestompt van met die velo te rijden dat uw rechter of uw linker hersen helft – ik wil er van af zijn – niet meer werkt naar behoren.”

De Voorzitter nam een flinke slok van zijn Irish Coffee, veegde de crème fraiche van zijn bovenlip, en spoelde alles door met een halve Duvel.

“Tja, Voorzitter, aangezien ik niet veel met de velo rijd, behalve des zondags ne keer om de hoogmis te ontvluchten, moet er wel iets in mijn bovenkamer scheef zitten... denk ik toch? Moet ik misschien naar de dokterr gaan?”

De Voorzitter, die de emo-toer voelde aankomen maar daar nooit op in ging, leunde achterover, dacht na, en zei:

“Misschien zit ge met een *writer's block*... Kent ge dat, een *writer's block*?”

“Een waajters blok... een waajters blok... dat zegt me niets. Ik ken alleen de blokken van het periodiek systeem der elementen, die van Lego, en ja, een kapblok, dat ken ik ook... heeft dat er iets mee te maken, denkt u? “

De Voorzitter nam nog een slok ($2^e/3^e$) van zijn Irisch Coffee, spoelde door met de (2^e) helft van zijn Duvel, en sprak bedachtzaam:

“Het mankeert u aan zowel inspiratie als transpiratie. Aan het eerste kan ik niet veel doen, aan het tweede nog minder. Bovendien denk ik dat ge lijdt aan een gebrek aan liefde voor het vak.”

“Maar Voorzitter, ik doe niet liever dan wat ik graag doe! Van Poelberg tot Zwadderkotmolen is er geen méér toegewijd liefhebber van eigengeneugten dan uw dienaar!”

De Voorzitter lurkte nu intensief aan zijn luchtsigaar, blies denkbeeldige rook in alle wind- en tussenwindrichtingen, en finalizeerde zijn Irish Coffee. Hij spoelde door met de (1e) helft van de Duvel die voor de Kroniekschrijver bedoeld was.

“Waarom schrijft ge eens geen reeks over De Leden van Het Bestuur. Voor de meeste leden van de club zijn die onbekend en dus onbemind. Als broodschrijver zoudt ge er de ganse gemeenschap een dienst mee bewijzen. En zeker de club in het bijzonder: er heerst een groot gebrek aan bemindheid onder onze leden, en zeker tegenover Het Bestuur.”

De Kroniekschrijver wou een slok nemen van zijn Duvel, zag dat die ondertussen van eigenaar verhuisd was, en nipte dus maar aan de Irish Coffee (al was dat niet zo zijn ding, maar veeleer iets voor Seed'n en de Berre).

“En aan wie had u dan gedacht, Voorzitter?”

“Wel, ge zoudt kunnen het rijte afgaan, om dan in glorie te eindigen bij mijn eigen ikzelf. 't Is toch eigenlijk simpel: begin bijvoorbeeld bij uwen gebuur...”

“Luc? Daar is geen kwaad woord over te vertellen... ik zeg altijd tegen hem: ‘IK heb tenminste een goede gebuur, maar gij...’ En daarbij, mijn motto is dat ge beter zijt met een goede vriend dan met een verre buur!”

“Geert Car...”

“Die is al een paar keer van zijn haren en zijn pluimen verloren, maar zijn streken...”

“Heinz...”

“Ah ja. Dat weet ik nog goed: ‘Wacht, Heinz is niet mee!’ En Heinz kroop in de camionette, en dan was het van: ‘Wacht, de camionette is niet mee!’ Is het dat wat u aan iedereen kond wilt maken?”

De Voorzitter finalizeerde de rest van al wat naar Duvel en Irish Coffee rook, sprak en zeide:

“Denk er toch nog maar eens over na. Het Bestuur kan een onuitputtelijke bron van inspiratie zijn, voor u en voor alle lidden. Zorg maar dat onze website regelmatig voorzien wordt van lovend leesvoer. En als voorschot op uw komende bijdragen: betaalt gij hier maar het gelag.”

---ooOOOooo---